

## [Aksel Larsen.]

synes, man skal gaa lidt stille med Dørene og ikke søge at klare sig ud af Statsministerens Jubilæumsbeklagelse ved at fremsætte vitterlig urigtige Ting mod Kommunerne.

Vi har ikke noget med at angribe nogen Person. Naar vi drager Personers Forhold frem, er det, fordi det har direkte Relation til deres politiske Handlinger og til hele deres Politik. Det er derfor, vi har talt om Soda-Sagen, det er derfor, vi har talt om Møbel-affæren, og det er derfor, vi ogsaa har talt om Statsministerboligen. For vi kan fortsat ikke indse, at det kan betragtes som nogen Folkegave, at en Række Rigmænd ved Bidrag paa 3 000 Kr. Stykket skænker Statsministeren en Villa. Det er deres private Sag, men det er „Social-Demokraten“, der har forkyndt, at dette var en Folkegave fra det store Folk, som elskede Statsministeren. Og saa er det en Kendsgerning, at det er 20—30 Rigmænd, som havde Raad, der hver spyttede 3 000 Kr. i Bøssen og forærede den. Man undskyldte, at vi tager det som Bevis paa, at man i visse besiddende Kredse her i Landet ikke er saa utilfreds med Statsministerens Virksomhed, ligesom det er ganske øjensynligt for enhver, at Møbelgaven til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og en Række af det ærede Medlems Forhold er Udtryk for, at Højfinans her i Landet ved at paaskønne det ærede Medlems politiske Virksomhed.

Jeg noterer i øvrigt, at Statsministeren, der jo samtidig fungerer som Krigsminister, naturligvis intet som helst har udtalt her om Militærvæsenet. Det staar ganske vist i Samklang med hans tidligere Udtalelse om, at han ikke snakker, men handler paa dette Omraade, men jeg tager det alligevel som en Erkendelse af, at den Slutning, jeg har draget af hans Udtalelser paa dette Omraade, saavel som af Socialdemokratiets Programudtalelse af 23. Maj i Fjor, er rigtig.

Udenrigsministeren har ikke følt Trang til at deltage i Debatten her. Det er forstaaeligt efter den Afstemning i Genève. Det er naturligvis heller ikke nødvendigt for ham, eftersom han jo gennem Ordførernes Udtalelser ved, at han har hele Tingets Godkendelse af sin Optræden, hele Tinget minus to Medlemmer. Men samtidig bekræfter det jo, at Udenrigsministeren og Regeringen selv forstaar, at der er noget her, der ikke er i Orden, og den Sag er ikke klaret med de flotte Bemærkninger, som Regeringspressen har forsøgt at affeje den med.

Endelig til Slut: Det Program, vi Kommuner har opstillet imod hele den Politik, der er gennemført af de forenede borgerlige Partier og Regeringen, er kendt af alle dem, der vil kende det. Vi har fremlagt det saa tit, talt om det saa tit, dels som Helhed ved en Lejlighed, hvor vi stillede en samlet Dagsorden desangaaende, dels i Detailler, hvor forskellige Lovforslag var blevet nedstemt her i Tinget. Det bevirker ikke, at det bliver urigtigt, og vi agter at arbejde videre efter det.

Der har her været et ret interessant Ordskifte foranlediget af det ærede Medlem Hr. Duborg. Det forekommer mig virkelig, at hans Udtalelser lød yderst fornuftige og rimelige. Jeg mener, der sikkert inden for Venstre er en voksende Forstaaelse af, at man kan faa meget store Indrømmelser til Storbønderne fra Socialdemokratiet, selv om det maaske kunde betyde, at man gik til at ride lidt skarpskoet hen over Det radikale Venstres Meninger og Interesser. Derfor finder jeg, at det er i fuldkommen Pagt med Udviklingen, at Venstre og Regeringen er i Færd med at finde sammen. Det bestyrker kun, hvad jeg har sagt tidligere, at egentlig alvorlige principielle Divergenser ikke findes mellem de store Partier her i Tinget. Man er uenig om en Række Detailler, og man er bevidst taktisk uenig om en Række Spørgsmaal for dog at have nogen Uenighed at forelægge Vælgerne, men ellers gaar det saamænd meget godt. Det radikale Venstre er naturligvis generet over det aabenlyse Frieri, som det ærede Medlem Hr. Duborg, sikkert paa mange Meningsfællers Vegne, har fremsat til Regeringen og navnlig til Socialdemokratiet, og derfor bestræber dets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sig ogsaa saa voldsomt for at komme med, saa at det ikke bliver en Tokant, men en Trekant. Han trygler Venstre om endelig at have Medlidenhed med de Radikale og tage dem med i Kompagniet og erklærer sig villig til paa Forhaand lige saa trofast at tjene dette trekantede Kompagniskab, som hans Parti har tjent Socialdemokratiet. Dermed trækkes ganske vist de fremtidige politiske Linier tydeligt op for vort Blik, men det hele bekræfter den gennemgaaende Linie i mit Foredrag i Gaar, nemlig at man stort set er enig om den Politik, der skal føres til Gavn for det bestaaende Samfund og Overklassen. Det, man slaas om, er den nærmere Udformning af denne Politik, og denne Politik har kun een alvorlig Opposition her i Tinget saavel som uden for, nemlig Kommunerne.